

DOMSTOLENS DOM
av den 11 juli 1968*

Mål 6/68

Zuckerfabrik Watenstedt GmbH, med säte i Watenstedt über Schöningen, Kreis Helmstedt, företrädd av direktörerna Rudolf Modrow och Alfred Steinmeier, biträdd av advokaten Konrad Redeker, Bonn, med delgivningsadress i Luxemburg, hos advokaten Georges Reuter, 7, avenue de l'Arsenal,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas råd, företrädd av juridiske rådgivaren Hans Jürgen Lambers, i egenskap av ombud, med delgivningsadress hos Émile Reuter, Centre européen, Luxemburg-Kirchberg,

svarande.

Talan avser, på förfarandets nuvarande stadium, *upptagande till sakprövning* av en talan om ogiltigförklaring av artikel 9.3 i rådets förordning (EEG) nr 1009/67 av den 18 december 1967 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker, som fastslår att det interventionssystem som föreskrivs i artikel 9.1 och 9.2 är tillämpligt på råbetsocker endast fram till och med den 31 december 1969.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden R. Lecourt, avdelningsordföranden A. M. Donner samt domarna A. Trabucchi, J. Mertens de Wilmars (referent) och P. Pescatore,

generaladvokat: K. Roemer,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

* Rättegångsspråk: tyska.

dom

DOMSKÄL

Talan syftar till en ogiltigförklaring av bestämmelsen i artikel 9.3 i rådets förordning 1009/67 av den 18 december 1967 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

Enligt den omtvistade bestämmelsen skall den skyldighet som förskrivs i artikel 9.1 för de av medlemsstaterna utsedda interventionsorganen att under vissa villkor till interventionspris köpa upp de kvantiteter råsocker eller vitsocker av sockerbeter eller sockerrör som de erbjuder, upphöra att gälla den 31 december 1969 vad gäller råbetsocker.

Svaranden har enligt artikel 91 i rättegångsreglerna invänt att talan inte kan tas upp till prövning och gjort gällande att det inte är fråga om ett beslut som berör sökanden direkt och personligen.

För att avgöra om talan kan tas upp till prövning skall det prövas om den omtvistade rättsakten enligt artiklarna 173 och 189 i fördraget är en förordning eller ett beslut.

Enligt artikel 189 andra stycket i fördraget skall kriteriet för att skilja mellan förordningar och beslut sökas i huruvida rättsakten i fråga har allmän "giltighet" eller inte.

Således skall den omtvistade bestämmelsen karaktär bedömas och i synnerhet de rättsverkningar som den syftar till att åstadkomma eller faktiskt åstadkommer.

Efter att ha anmärkt att bestämmelsen är riktad till olika kategorier av rättssubjekt, nämligen interventionsorganen, övriga uppköpare, säljarna och bland dessa de producenter som enbart framställer råbetsocker, har sökanden anfört att den berörda rättsaktens verkningar vad avser sökanden eller den kategori som han tillhör konkret måste prövas, för att det i den föreliggande tvisten skall kunna fastställas om rättsakten har förordningskaraktär eller individuell karaktär.

Enligt sökanden har den omstridda rättsakten rättsverkningar som direkt och personligen berör "en bestämd kategori av personer: producenterna av råbetsocker", eftersom den omtvistade åtgärden har andra och mer betungande faktiska följder för dessa än för andra rättssubjekt som den även är tillämplig på.

Den gemensamma organisation av marknaden för socker, som inrättades genom förordning 1009/67, regleras huvudsakligen genom priserna.

För att ge gemenskapens producenter av sockerbeter och sockerrör nödvändiga garantier i fråga om deras sysselsättning och levnadsstandard, föreskriver förordningen lämpliga åtgärder för att stabilisera sockermarknaden genom att man fastställer ett riktpreis och ett interventionspris för vitsocker samt härledda interventionspris som tar hänsyn till regionala prisskillnader och produkternas förädlingsgrad.

Interventionsorganens skyldighet att köpa de kvantiteter som de erbjuder är ett väsentligt villkor för upprätthålla en prisnivå som motsvarar interventionspriset.

Genom att ålägga dessa organ att köpa upp råbetsocker fram till och med den 31 december 1969 föreskriver i själva verket artikel 9.3 i förordning 1009/67 att bestämmelserna om den gemensamma organisationen av marknaderna inom sockersektorn skall vara tillämpliga på råbetsocker endast fram till och med den nämnda dagen.

Den berörda bestämmelsen fastställer således prissystemet för en produkt och följaktligen rättigheter och skyldigheter för köpare och säljare, inbegripet producenterna.

En sådan åtgärd har allmän giltighet enligt artikel 189 i fördraget.

Den är nämligen tillämplig i objektivt bestämda situationer och har rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets.

Den avser sökanden endast i dennes egenskap av säljare av råbetsocker utan närmare precisering. Vidare har en bestämmelse som likt artikel 9.3 upphäver en bestämmelse med allmän giltighet eller begränsar dess giltighetstid, samma allmänna karaktär som den sistnämnda bestämmelsen.

En rättsakt förlorar inte sin karaktär av förordning därför att det med större eller mindre säkerhet kan fastställas hur många eller till och med vilka rättssubjekt som den vid en viss tidpunkt är tillämplig på, så länge som denna tillämpning sker på grundval av en objektiv, rättslig eller faktisk situation som anges i rättsakten och som överensstämmer med dess syfte.

Att en rättsregel kan ha olika faktiska verkningar för olika rättssubjekt som den är tillämplig på strider inte mot dess förordningskaraktär, om den situation som rättsregeln hänför sig till är objektivt bestämd.

Motparten har inte åsidosatt dessa krav genom att reglera prissystemet för en produkt på ett annat sätt än systemet för andra produkter.

Om man vägrar att tillerkänna en prisreglering förordningskaraktär enbart därför att den gäller en bestämd produkt och berör producenterna av denna produkt på grund av en faktisk situation som karaktäriserar dessa i förhållande till varje annan person, skulle beslutsbegreppet därigenom utsträckas så långt att man skulle äventyra fördragets ordning, som endast medger att enskilda för talan om ogiltigförklaring av individuella beslut som är riktade till dem eller rättsakter som påverkar dem på motsvarande sätt.

Sökandens talan skall därför avvisas.

Rättegångskostnader

I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Sökanden har tappat målet och skall därför bära rättegångskostnaderna.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört parternas muntliga yttranden,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat artiklarna 173 och 189 i EEG-fördraget,

beaktat protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, och

beaktat rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

- med avslag på alla övriga mer omfattande eller motstridiga yrkanden - följande:

- 1) Sökandens talan avvisas.
- 2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

På detta sätt dömt i Luxemburg den 11 juli 1968.

Lecourt

Donner

Trabucchi

Mertens de Wilmars

Pescatore

Domen avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 juli 1968.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

R. Lecourt
Ordförande